

3)RIGOREUZE AANPAK (deel 2)

Ik heb koorts!

Dat is wat ik dacht toen mijn lief en ik er even een weekendje tussenuit waren in Zoutelande en voor de zoveelste keer konden beamen dat ons nederige landje een fantastisch mooi land is. Mijn schrijfspullen

en laptop reisde mee in mijn koffer zodat ik iedere aanval van inspiratie direct van me af kon schrijven. In het huisje dat wij hadden gehuurd werd ik 's nachts meerdere malen geïrriteerd wakker. Voor de zoveelste keer checkte ik of het raam wel open stond...

Ineens viel het kwartje... 'Dit zijn OPVLIEGERS!'

Slinks maar beheersbaar kondigde dit ongemak zich aan, om binnen een aantal weken om te slaan in een hevige stormvloed van zweetaanvallen, stemmingswisseling en noem alle overgangsclichés maar op. Vijfenvijftig was ik. Stiekem dacht ik dat 't hele overgangsgebeuren mijn deur misschien wel voorbij zou gaan.

Mooi mis gedacht!

'Hoort dit er nu echt allemaal bij?', vroeg ik mijn moeder.

'Tja, kind. Het hoort er allemaal bij. Ik heb ze zelfs nu nog wel eens', merkte ze zijdelings best jolig op.

'WAT?!', riep ik geschrokken uit. 'U bent al bijna 80!'

Mijn schrijfflow zakte direct diep onder het 0-punt.

Mijn oudste dochter kwam heel medelevend en bemoedigend met een boek aandragen over de overgang wat mij wellicht tot bedaren kon brengen. Tranen vergoot ik en snapte er zelf geen barst van. Hormonen zijn aparte 'wezens.'

Mijn moeder trakteerde me vervolgens op een ander boek waar ik -met het schaamrood op de kaken- om kon grinniken. Weliswaar als een (zorg)boerin met kiespijn.

(leestip: 'Wen er maar aan'!)

Na de coronaperiode, waarin ik alsmaar het gevoel had om tegen bierkaaien te moeten vechten en daar eenvoudigweg geen energie meer voor had, nam ik een nóg rigoureuzer besluit dan mijn schrijfvakantie in Frankrijk: Ik besloot

namelijk te stoppen met mijn werk als zorgboerin! Een vak dat ik twaalf jaar vol passie had uitgevoerd, hing ik één jaar na dat besluit aan de wilgen. De opvolgers waren er klaar voor dus dat sterkte me in mijn besluit. Tot op de dag van vandaag kan ik TROTS op hen zijn.

Ik kreeg een geweldig afscheidsfeest met mooie woorden, cadeaus en liefdevol aandenken.

Alleen...

Ik zag of sprak de partners(mantelzorgers) van cliënten -die onze zorgboerderij al jaren bezochten voor dagbesteding- niet meer. Dat voelde onverwacht als een groot gemis. Omdat ik geen vast omljnd plan had wat ik verder wilde gaan doen, behalve de overgang over me heen laten komen en moed bijeen rapen om verder te schrijven aan mijn boek, belde ik hen op en maakte afspraken om bij te praten.

Er volgde mooie gesprekken. Onthutsend ook. Eigenlijk rolde ik soms bijna van mijn stoel wat deze lieve mensen allemaal meemaakte als verzorger van hun dierbare.

Onverwacht was er een nieuw zaadje geplant in mijn hoofd en werd een nieuwe schrijfmissie geboren!